

Eléonore Devillepoixová

Host

BEZVĚTRNÉ MĚSTO

KNIHA PRVNÍ

Cet ouvrage, publié dans le cadre du Programme d'aide
à la publication F. X. Šalda, a bénéficié de la collaboration
de l'Institut français de Prague
Tato kniha vychází za pomoci programu na podporu
publikační činnosti F. X. Šalda Francouzského institutu v Praze

La ville sans vent

Copyright © Hachette Livre, 2020

Published by arrangement with Lester Literary Agency & Associates

Cover illustration © Guillaume Morellec

Cover design by Hachette Romans

Translation © Ladislav Václavík, 2022

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2022
(elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-1290-4 (PDF)

ISBN 978-80-275-1291-1 (ePUB)

ISBN 978-80-275-1292-8 (MobiPocket)

Postavy románu *Bezvětrné město* existovaly již před mým příjezdem do Evropského parlamentu: jakákoliv podobnost se skutečnými politiky je tudíž čistě náhodná. Zato glosář, jenž se nachází na posledních stránkách, je předem dobře promyšlený. Bude cennou pomůckou v případě, že se vám při střetnutí s hyperborejským výrazivem nebude dostávat představivosti.

*„Na té tvé knížce jsem se nadřela až až,
takže mi ji hezky koukej věnovat.“*
Victoire Devillepoixová, 2018

1

Hað a mrtvola

— Lastyanax —

Život je tak prazvláštní, že se člověk při pohledu na to, jak se navzdory náhodám a nejistotám přizpůsobuje záměru danému před lety, někdy diví. Toho dne, zatímco se blížil ke konci své obhajoby, se Lastyanax v koutku duše vracel zpět po cestě, která jej přivedla sem, do tohoto tichého sálu, v němž se rozléhal pouze jeho hlas. S překvapením si uvědomil, že se mu konečně splní záměr, který v sobě nosil odedávna.

„A tak, díky tomuto detektoru, je možné pozorovat sílu, tvar a pohyb anim,“ uzavřel svou řeč.

Položil na stůl prototyp svého vynálezu, s nímž během ukázky nervózně manipuloval.

„Děkuji vám za pozornost.“

Porotci na pódiu souhlasně pokývli hlavou. Lastyanax věděl, že víc toho od nich čekat nesmí, ale po roce usilovné práce se nemohl při pohledu na jejich reakci zbavit pocitu zklamání. Zatímco sbíral svoje papíry, kouzlopisec ho požádal, aby opustil místnost a počkal, než porada skončí. Lastyanax přitakal a podal porotcům detektor anim, aby si mohli jeho vynález dle libosti prohlédnout. Všichni čtyři profesoři pohledem sledovali, jak vychází z místnosti a zavírá za sebou dveře.

Sotva se ocitl venku, Lastyanax vydechl a opřel se zády o zeď. Konečně to měl za sebou. Napětí z něj opadlo a zanechalo v něm zvláštní pocit prázdna. Když sklouzl pohledem na svoji tuniku učedníka, uvědomil si, že už ji nebude nosit. Stane se z něj hyperborejský kouzelník s funkcí a příjmy, a hlavně bez mentora.

A kde je vůbec ten mentor? Chodba byla liduprázdná. Lastyanax nahlédl skrze sloupy obtočené modrým břečťanem a podíval se na přilehlou terasu. Nikdo. Možná že má Palates nějakou práci, anebo prostě na obhajobu svého žáka zapomněl. Lastyanax se podrážděně podrbal v hnědých vlasech. Za pět let pochopil, že od Palata toho moc čekat nemůže. Jeho mentor byl vášnivý sběratel, který většinu svého času běhal po městě a pídil se po pochybných předmětech, místo aby plnil své úkoly coby ministr pro vyrovnání. Naposledy ho posedly slepice. Za jeden měsíc nahromadil Palates značné množství barvených slepičích vajec, slepičích sošek, peří — naštěstí žádné živé ptáky. V této chvíli patrně smlouvá u nějakého obskurního antikváře třetí kategorie n-té vyobrazení drůbeže.

Lastyanax trpěl mánií svého mistra jako jediný. Ostatní ministři si mnuli ruce: Palatovo diletantství jim nechávalo volné pole. Lastyanax je ostatně podezřívá, že za tímto účelem volbu jeho mentora prosazovali. A tak se kromě práce, kterou vyžadovala příprava obhajoby, zabýval ministerskými složkami a záležitostmi, zatímco Palates se s bezstarostností studenta potuloval po Hyperboreji.

Lastyanax se rozhodl, že se posadí na terase a počká tam. Porotě bude nějaký čas trvat, než se domluví. S poznámkami v podpaží přešel chodbu ozdobenou mozaikami a pod klenukým obloukem vyšel na terasu. Okamžitě ho oslnilo spalující

slunce. Před očima se mu míhaly velké černé skvrny, když prošel mezi květináči a fontánami k zábradlí, za kterým se zvedaly věže Hyperboreje. Pohledem spočinul na temném útvaru, který ležel natažený u jedné lavičky. Měl plnou hlavu starostí, takže mu několik vteřin trvalo, než si uvědomil, jak je ten útvar divný.

Byl to Palates. Mrtvý.

— Arka —

Arka si špičkou rukavice posunula kapuci a odhalila úzkou tvář dívky na prahu mezi dětstvím a dospíváním. Na zmrzlé kůži jí vyrazily červené skvrny, teklo jí z nosu a k hornímu rtu se táhla lesklá stopa, která už zamrzla. Před jejími koženými botami zanesenými sněhem zela v ledu deset kroků široká průrva.

„No, myslím, že jsme se ztratili.“

K tomuto závěru měla Arka dojít už před třemi dny. Svá slova směřovala k Trpaslíkovi, byť věděla, že má jen malou naději na odpověď. Její spolucestovatel, bílý kůň, chlupatý a vychrtlý, který ke svému jménu přišel pro svůj malý vzrůst, byl povahou stejně mrzutý jako líný. Když nejedl, trávil čas vleže s ušima dozadu a otevřenou pusou. Nedostatek potravy prozatím zbavil jeho postoj veškeré útočnosti. Se skloněnou hlavou a vystouplými žebry sledoval, jak si Arka kroutí světlé vlasy ztuhlé jinovatkou.

„Zatracená mlha!“

Od chvíle, kdy dorazili na ledovec Rifejských hor, se točili v kruhu a v podivném oparu, který je obklopoval, se nebyli schopni zorientovat. Jednotvárná, neproniknutelná mlha, kterou slunce nedokázalo během dne zahnat a která, zdálo

se, za noci svítila vlastním jasem. Průrvy se jim pod nohama otevřely už potřetí.

Lidé z karavany zkoušeli Arku od cesty přes ledovec, kudy vedla nejkratší cesta do Hyperboreje, odradit, ale ona si postavila hlavu, neboť byla přesvědčená, že je šikovnější, než by se dalo soudit podle jejích třinácti let. Teď toho hořce litovala. Naposledy jedli před dvěma dny. Arka s překvapením zjišťovala, že se jí při pohledu na Trpaslíkův zadek zdá o pečené konině.

Sundala si rukavice zuby a došla ke koni. Na prostém postroji mu podél boků visely dvě zlámané sněžnice a prázdné vaky. Zkřehlými prsty několik minut uvolňovala zmrzlé přezky nákladu, suché dřevo zavrzalo a svezlo se na zem. Trpaslík, zbavený břemene, se otřepal.

Arka rozložila vaky z tlusté kůže na sních. Odvázala sněžnice, nalámala je na kousky a složila z nich na kůži malou hromádku. Svazek dříví se s lusknutím prstů vzňal. Vyňala příčle z postroje, přihodila je na oheň a na to všechno položila misku, ve které rozbila kousky ledu. Z ohně vyrazil dým a Trpaslíkovi, který se přiblížil k plamenům, stoupal v závitěch kolem nozder. Arka si dřepala, natáhla ruce k ohništi a čekala. Když začala z misky stoupat pára, vytáhla váček, který měla pověšený na krku, a hodila do vřící vody poslední úlomky suchých bylinek, které v něm měla. Počkala, až se nápoj vylouhuje, a přelila jej do hrnku.

S nosem na okraji hrnku, z něhož se snažila zachytit unikající teplo, se Arka rozhlédla. Normálně se ledovce *svažují*. Pokud se chce dostat na konec, musí jít po svahu dolů. Avšak všechny záchytné body se topily v mlze: na bílém pozadí se ztrácel dokonce i Trpaslík.

Arka se několikrát napila a cítila, jak její tělo znovu nabírá na síle. Musí se znovu vzchopit. Určitě existuje způsob, jak

se z toho dostat. Její křídlonáramek by jí umožnil ledovec rychle přeletět, ale mechanismus se mrazem zasekl, a beztak nemohla Trpaslíka nechat v mlze samotného.

Její provizorní ohýnek slábl. Plameny se zažíraly do kožených vaků. Za chvíli už zbýval jen roztátý sníh a černý popel. Arka strčila misku a hrnek do kapsy, přičemž se snažila zapomenout na kručení v žaludku, který se zlobil, že nedostal pevnou stravu. Mlha, která se kolem ní plazila, byla tak hustá, že se téměř dala nahmatat.

Náhle dostala vnuknutí a podívala se nad sebe. Tam někde nahoře musí být jasné nebe, obzor, který jí ukáže, kudy jít. Stačilo se dostat nad vrstvu mraků.

Nedaleko se v mlze rýsovaly obrysy ledového kopce. Arka vstala a v bezpečné vzdálenosti od průrvy, jejíž konec se ztrácel v nedohlednu, se podél ní vydala vpřed. Pod jejími kroky se v zemi klikatila velká brázda, jako kdyby sníh rozpustil nějaký horký potok přitékající odnikud. Dorazila ke kopci, po krátkém stoupání se ocitla na vrcholu a postavila se na mohutný ledový balvan. Zbývalo už jen levitovat.

Arka se soustředila a poslala svoji animu směrem vzhůru. Už nějakou dobu nelevitovala a pocit, který v ní přemísťující se energie probouzela, jí připadal velice zvláštní. Jak se její tělo vymaňovalo z vlastní tíže, její nohy opustily led. Země se vzdalovala a mizela v oparu. Trpaslíkovy temné nozdry jako by se vznášely v mlze hluboko pod ní. Začínala pociťovat, jak se jí do prsou vkrádá zima. Roztřáslly se jí ruce a nohy, v hlavě jí hučelo. Najednou nad svou animou ztratila kontrolu.

Její tělo okamžitě padalo zpátky k zemi. Arka se s vypětím všech sil snažila pád zpomalit. Dopadla na ledový balvan a po zádech se zřítila z kopce dolů.

Chvíli zůstala nehnutě ležet roztažená na zemi, kapuci plnou ledových úlomků. Trpaslík zařehotal a přiklusal k ní.

„Aj,“ zamumlala a odstrčila od sebe koňskou hlavu, která jí očichávala uši.

Zklamane se posadila. Když ji zklamou dokonce i kouzla, jak se z toho dostane? Lidé z karavany ji najdou rozdrčenou pod přívalem tajícího ledu, stejně jako všechny ty, o kterých jí říkali a které po letech ledovec pohltil. Proč je neposlouchala?

Takto se peskovala s vědomím, že je opuštěná a že má prázdný žaludek, když vtom Trpaslík zafrkal a napřímil uši kupředu. Arka upřela pohled směrem, kterým ukazovaly, a zbystřila všechny smysly. O několik okamžiků později k ní dolehl zvláštní, pravidelný zvuk: *vrrrrruiiii... vrrrrruiiii... vrrrrruiiii...* Člověk by řekl sáně, co kloužou po sněhu.

Celá zkoprnělá se pomalu postavila. Od chvíle, kdy opustila karavanu, nezaznamenala po cestě ani nejmenší stopu lidské činnosti. Neskutečnou náhodou právě narazila na dalšího člověka, který byl tak šílený, že se pokusil přes ledovec dostat.

„Hej, je tam někdo?“ zakřičela. „Tudyma!“

Sáně se přibližovaly, skřípaly po sněhu čím dál rychleji, jako kdyby vozka slyšel její volání. Arka se postavila na špičky a volala, co jí hlas stačil. Měla takovou radost, že konečně někoho potkala, že si nedělala starosti s tím, na koho narazí. Nic horšího než skončit umrzlá na ledovci se jí stát nemůže.

„Vidím tvoji minulost...“

Arka ztuhla. Hlas, který se právě ozval, zněl divně: pronikal mlhou, aniž ztrácel na jasnosti, nebyl ani hluboký, ani ostrý, ani... lidský.

Vrrrrruiiii, vrrrrruiiii, vrrrrruiiii... Ta věc se přibližovala čím dál rychleji. Zvuk už nepřipomínal sáně. Arku polil

studený pot. Chytila se drsné Trpaslíkovy hřívy, aby si do-
dala odvahy.

„Kdo jste?“ vykřikla.

Před nimi se v oparu rýsoval jakýsi rozvlněný útvar a po-
stupoval směrem k nim.

„Vidím tvoji minulost... Plod nepravděpodobného svazku...
Samotářské dítě, kterého se ujala stařena... Nesčetné stromy,
modrý třpyt opasků... A vtom... Oheň!“

Z mlhy se vydělil obrovitý had. Měl dvacet stop na délku
a vystřeloval jejím směrem černý, rozeklaný jazyk. Oči bez
víček pŕlily svislé panenky. Jeho článkovité tělo se ježilo ti-
síci hladkými, průsvitnými šupinami, které připomínaly led.
V každé šupině se jako v zrcadle odrážely Arčiny oči vytřeš-
těné ohromením.

Překotně ustoupila, kůň ji následoval. Za zády jim v cestě brá-
nila průrva. Před nimi se had napřímil v celé své délce a hlavu měl
tak vysoko, až se ztrácela v oparu. Arka položila Trpaslíkovi ruku
na plece, zapřela se nohama a postavila se stvoření tváří v tvář.

Vtom kůň vyděšeně zafrkal a o překot prchal pryč. Zne-
chucená Arka na stvůru na okamžik zapomněla.

„Posero jeden!“ zařvala.

Koutkem oka viděla, jak se had vymrštil vpřed. Okamžitě
uskočila stranou, aby se mu vyhnula, a cítila, jak se jí plaz
svými zuby otřel o nohu. S bušícím srdcem ustupovala po čty-
řech a vyjekla hrůzou, když rukou zašmátrala do prázdna.
Ocitla se na okraji průrvy a neměla kam utéct. Ledový had se
vlnil po zemi a dál mluvil, ačkoliv z jeho zavřené tlamy nevy-
cházel žádný zvuk.

„Ta stařena pokrytá popelem... Žhář na útěku a ty taky,
přes tři kraje... Nový život v Napoce, další smrt v Napoce...
A teď, Hyperborea!“

Had se uvolnil. Arka pozorovala, jak se k ní blíží jeho zubatý chřtán, a přetočila se na bok. Plaz udeřil hlavou do zmrzlé země v místě, kde se ještě před okamžikem nacházela. Rozlehl se praskot šupin. Had se napřímil a plynulým pohybem roztáhl své článkovité tělo do délky.

„Vidím tvoji přítomnost... Prokletá dívka, kruť se, uhýbej, klouzej po ledu a vyhýbej se mým útokům!“

A opět zaútočil. Arka sebou mrštila na bok a vrhla na netvora ohnivý šleh. Had zasyčel, stáhl se a házel hlavou všemi směry. Ze šupin, které plameny zasáhly, se řinula voda. Arka využila jeho slabosti a přemítala, jak se ho zbavit. Pohledem utkvěla na ledovém balvanu, který stál v rovnováze na ledovém kopci. Nahoru. Rychlostí blesku vyrazila po svahu vzhůru. Had se po čichu vydal za ní. Jeho hadí pohyby doprovázelo povědomé vrnění.

„Vidím tvoji budoucnost... Smích, pro který tě budou milovat... Gryf obtočený kolem tvého prstu... Třináctý dědic tě očekává v mauzoleu...“

Když dorazila na vrchol, vší silou se opřela do ledového balvanu, ale pohnout jím se jí nepodařilo. Celá zadýchaná o dva kroky ustoupila a koplá do něj. Balvan zaskřípal a o palec se posunul. Had ji spatřil a vyrazil k ní.

Arka soustředila svoji animu do nohou a opět uštědřila balvanu kopanec. Silou úderu ztratila rovnováhu a spadla na záda. Balvan před ní se konečně odpoutal z místa, řítit se ze svahu a strhával s sebou malou lavinu. Arka uslyšela hlasité křupnutí, po kterém následoval zuřivý sykot.

Postavila se a podívala se k úpatí kopce, kde sebou obrovitý had rozdrčený pod hromadou ledu bezmocně zmítal. Jeho dlouhý ocas se kroutil ve vzduchu, bouchal o zem, ale břemene se mu zbavit nedařilo.

„Bác, dostala jsem tě!“

Arka se sklouzla po svahu, skočila na hromadu a plaza ještě trochu víc přimáčkla k zemi. Had zvedl hlavu a vztekle zasyčel. Arka cítila, jak se jí led pod nohama hýbá. Její nepřítel tam dole dlouho uvězněný nezůstane. Za jiných okolností by bez okolků utekla, ale had byl první živá bytost, kterou za tři dny bloudění po ledovci potkala. Navíc bytost nadaná řečí.

„Teď si budeme moct popovídat,“ řekla sebejistěji, než se cítila. „Co seš přesně zač?“

„Ten, kdo zná minulost, přítomnost a budoucnost... Lidé tvého druhu mi říkají Python.“

„Neznám,“ řekla Arka a posadila se na hromadu ledu se zkříženýma nohama.

Had divoce házel ocasem ve vzduchu, až se hromada ledu otrásala.

„Já jsem legenda...“ (Jeho hlas zbavený těla zněl najednou podrážděně.) „Had, který zabíjí lidi a těm, již ho porazí, vypráví o jejich budoucnosti... Chceš znát tu svoji?“

Arka poklepala špičkou rukavice o led.

„Nejsem si jistá, jestli mám chuť to poslouchat,“ ušklíbla se. „A co kdybys mi raději řekl, jak se dostanu do Hyperboreje? Jak se dostanu z týhle zatracený mlhy?“

Had po ní zlostně šlehl jazykem. Práskal ocasem do vzduchu jako smyslů zbavený a Arka se v duchu ptala, jestli se mu nepodaří se osvobodit. Pokaždé, když sebou stvůra škubla, se hromada ledu pod ní o něco víc rozvolnila.

„Já jsem Python, had, který čte v minulosti, přítomnosti a budoucnosti... ne v mapě.“

Zklamaná Arka nervózně žmoulala pramínek vlasů a zkoumala okolí. Situace vsutku nevypadala nijak skvěle.

Netušila, kde je, její kůň vzal nohy na ramena, neměla už co k snědku, had velký jako barák čekal na první příležitost, aby ji sežral, a mlha se zdála pořád stejně hustá.

Najednou se ozval dusot kopyt. Znovu se objevil Trpaslík a zastavil se v úctyhodné vzdálenosti od netvora. Návrat souputníka udělal Arce radost.

„Připusťme, že nakonec najdu cestu ven,“ řekla v návalu náhlé inspirace. „V tom případě bude vepsaná v mé budoucnosti, no ne? A ty mně ji budeš moct ukázat.“

„To asi ano...“

„Výborně, no tak mi ukaž, kudy vede cesta ven z tohoto ledovce.“

Had vztekle zasyčel.

„Takto se budoucnost nepředpovídá...“

„Takto ji ale chci slyšet. Odpověz mi.“

Had prořal ocasem vzduch.

„Po dva dny budeš muset jít podél té dlouhé pukliny... Tak se ti podaří vyváznout z ledovce a Hyperborea ti otevře své brány... Tam potkáš jednoho...“

„Dobry, dobry!“ vykřikla Arka, aby přehlušila jeho předpověď. „Víc mi toho říkat nemusíš. Takže musím jít pořád tady za tou puklinou?“

Had po ní opět šlehl svým černým jazykem, což si Arka vyložila jako souhlas. Seskočila z hromady ledové suti a dala se opatrně ústup, kdyby se mu podařilo se vyprostit. Jenže had už se přestal kroutit a úzkou škvírou svých očí ji nyní lišácky sledoval. Arka se v duchu ptala, co asi kuje za pikle. Jejich souboj vyhrála, ale něco jí říkalo, že on má stále navrch.

Ucítila v zádech vřelý tlak. To k ní došel Trpaslík a otíral se o ni hlavou.

„Osle jeden,“ řekla.

Ale přesto ho poškrábala na krku. Ozval se hlas bez těla:
„Odhalil jsem ti budoucnost... Teď mě musíš osvobodit...“
Arka se k plazovi obrátila s posměšným výkřikem.

„Abys na mě znovu zaútočil? To je ono, dobrý nápad. Blíží se tání, ta hromada ledu se nakonec hezky rozloží... Pokud teda taky neroztaješ.“

Škvíra hadových očí jako by se ještě zúžila. Arka se vydala na cestu, s koněm v patách. Puklina před nimi se ztrácela v mlze a její hlubina jim zlověstně zela po boku. Když v mlze zmizel také had, zmocnily se jí pochyby a zastavila. Vrátila se zpátky.

„Když znáš moji minulost, přítomnost a budoucnost, tak proč jsi na mě zaútočil? Věděl jsi, že tě porazím a přinutím tě, abys mi pomohl.“

Had záhadně zakmital hlavou. Arka by odpřisáhla, že se usmíval.

„Kdo říká, že ti pomáhám, když ti ukazuju cestu do Hyperboreje?“

— Lastyanax —

Palates opravdu přišel a čekal, až Lastyanax po obhajobě vyjde ven. Jeho učitel ležel s rukama zkříženýma na prsou v záhonku napocenských orchidejí a upíral na něho oči zastřené smrtí. Jeho šedivé vlasy, obvykle pečlivě učesané, tvořily na spáncích rozčuchané chuchvalce. Rudou a napuchlou hlavu měl opřenou o kamenný podstavec lavičky, jako kdyby z ní při umírání sklouzl. V pravé ruce stále svíral svůj poslední objev, keramickou sošku ve tvaru slepice.

Lastyanax otupěle hleděl, jak sluhové nakládají mrtvého na nosítka a přehazují přes něj rubáš. Tělo odnesli

do márnice. Ani hodinu poté, kdy tělo objevil, si Lastyanax stále neuvědomoval, že je jeho mentor po smrti, událost v jeho očích nedávala smysl. Když ho předchodzí den večer viděl, těšil se Palates dokonalému zdraví a jako obvykle si užíval života, plný dobré nálady.

Na chodbách kolem terasy se tísnili v klubku úředníci a učitelé a sledovali, co se děje. Mrtvý v Magisteriu, ještě ke všemu ministr, to bylo něco. Lastyanax slyšel, jak se dav ztrácí v dohadách a domněnkách.

„To bude srdce, to je jasné, to kouzelníkům selže jako první.“

„Já od jednoho sluhy slyšel, že se mu pití vymklo z ruky.“

„Vsadím se, že ho trefil šlak, můj známý na to loni zemřel, to přijde jak nic.“

„Možná, že ho zavraždili...“

„Kdo by ho asi tak vraždil? Vždyť na sobě nemá žádné zranění a nikdo ho neslyšel křičet.“

Lastyanax sklouzl pohledem k ukazováčku, na němž nyní nosil prsten, který byl ozdobený gryfem a rytinou jeho jména. Chvilí předtím mu ho přišel předat profesor mechanomagie, ve spěchu jako nějaký prodavač, který chce honem rychle opustit terasu, na které se stále nachází jeho kolega. Za normálních okolností bylo zvykem, že prsten svému žákovi předá mentor během obřadu. Tento pečetní prsten symbolizoval postavení kouzelníka a umožňoval Lastyanaxovi pohybovat se v Hyperboreji volně mezi úrovněmi a pečetním razítkem opatřovat úřední listiny. Profesor mu spěšně vyjádřil soustrast a mezitím mu sdělil výsledek obhajoby: jedenáct bodů z dvanácti, známka, které za posledních deset let nikdo nedosáhl.

Lastyanax přijal ty dobré zprávy ve stavu, kdy nebyl pádem své mysli, nebyl schopen se radovat za sebe ani pocítit

smutek nad osudem svého mentora. Po pěti letech, kdy Palatovi nemohl přijít na jméno, nebyl prostě a jednoduše vnitřně připravený cítit vůči němu něco jiného než netrpělivost a rozčilení.

Přesto se ho začal zmocňovat bouřlivý žal. Lastyanax přecházel po terase sem a tam. Zlobil se na Palata pro jeho náhlý odchod a stejně tak sám na sebe pro svoji sebestřednou reakci. On, který svého mentora vždy považoval za přítěž, si nyní uvědomoval, jak důležité místo v jeho životě ten výstřední stařík zastával.

Uprostřed terasy se zastavil, zavřel oči, znovu je otevřel a zahleděl se na modré nebe za kupolí. Jeho duše se potřebovala chytit něčeho hmatatelného. Potřeboval vysvětlení.

Lastyanax přelétl očima záhonky s květinami, hledal nějakou stopu, která by mu pomohla pochopit, jak se odehrály poslední okamžiky v životě jeho mentora. Palates nikdy neprojevoval známky nějaké nemoci. Stála za jeho smrtí přirozená příčina, nebo, jak se dohadoval jeden funkcionář, ho někdo zavraždil? Náhlé úmrtí bylo tak absurdní, že ve srovnání s ním se tato poslední teze zdála téměř útěšná, byť Lastyanax netušil, kdo by chtěl jeho mentora odstranit. Palates byl jak nekompetentní, tak smířlivý a spojoval v sobě tyto dvě vlastnosti potřebné k dlouhé kariéře hyperborejského politika.

Na konci terasy, u monumentální sochy pojmenované *Magisterium osvěta lidu*, která představovala kouzelníka, jenž ve strojeném gestu ukazoval davu užaslých tváří rozzářenou kouli, zaujal jeho pozornost ostrý záblesk. Lastyanax došel blíž a objevil onu keramickou slepici. Musela Palatovi vyklouznout z ruky, když s tělem zacházeli sluhové. Dlouho si předmět prohlížel a v duchu nebyl schopen smířit jeho směšnost s tragédií smrti člověka, který jej koupil.

„Lastyanaxi!“

Zvedl hlavu a spatřil Silenia, čiperného profesora kouzlopisu, který k němu cupital a kolem nohou mu vlály cípy tógy. Kvůli svému vystouplému břichu přepadl při každém kroku dopředu, a když k Lastyanaxovi dorazil, sotva popadl dech.

„Milý Lastyanaxi, upřímnou...“ spustil kouzlopisec.

Zarazil se, zalapal po dechu, mávl omluvně rukou a opřel se o zábradlí, za kterým zela prázdnota. Magisterium se nacházelo v posledním patře druhé nejvyšší budovy v Hyperboreji. Před nimi se prostíral les obrovských válcovitých věží, jež ohraničovala průsvitná kupole, která si svými rozměry v ničem nezařadila s nebeskou klenbou. Lastyanax si vsunul sošku do záhybu v tunice.

„Upřímnou soustrast,“ dokončil větu Silenius. „Rada přišla o... uff... velkého muže... Počkejte, musím se posadit, už nemůžu.“

Kouzlopisec těžce usedl na kamennou lavičku, která vypadala jako ta, na které skonala Palates. Pod nápořem tukových polštářků jeho tóga nebezpečně praskala ve švech.

„Jaká tragédie, a ještě ke všemu v den vaší obhajoby! Bylo nutné vám předat prsten, ano, to je dobře... Samozřejmě, dnes nemáte náladu se z toho radovat. Ale i tak uspořádám na počest nové promoce kouzelníků malou recepci, jen co všichni učedníci představí svoje vynálezy, bude to příležitost oslavit váš úspěch,“ řekl kouzlopisec a poplácal ho rádoby útěšně po lokti. „Vzpomínám si ještě na vašeho mentora, když obhajoval,“ spustil znovu vesele. „Tehdy jsem byl mladý profesůrek. Byl tak nervózní, že mu trvalo dvě minuty, než ze sebe vysoukal slovo. Ale ukázkou pak předvedl skvěle. Ten rok jsem měl ostatně co do činění s...“

Přerušil svoje vyprávění, když spatřil Lastyanaxův unavený výraz. Ten by dal bůhví co, jen aby unikl z dosahu rozleklých kondolencí svého bývalého profesora. Během přednášek měl Silenius sklony plácet. Většinou předstíral, že si pokašlávání a netrpělivých povzdechů svých žáků nevšímá. Tentokrát naštěstí svoje tlachání omezil.

„Ach, omluvte mě, ani v těch nejtěžších chvílích se nedokážu ovládnout a vzpomínám na staré časy. Infarkt, že?“

„Nejspíš,“ odpověděl Lastyanax ponuře. „Palates se rád dobře najedl.“

„Tak potom mě asi čeká to stejné,“ řekl kouzlopisec a ukázal si na břicho. „Pardon, o tom bych zertovat neměl... Nepřišel jsem proto, abych těžkou zkoušku, kterou si procházíte, ještě zhoršoval. Milý Lastyanaxi, promluvme si trochu o politice,“ řekl a poplácal místo vedle sebe.

Zmatený Lastyanax chvíli váhal, než se s jednou nohou v prostoru posadil na volné místečko, které mu jeho profesor ponechal. Silenius vedl přednášky mystografie neboli kouzlopisectví. Jejich vztah se tedy až doposud omezoval na vztah mezi učitelem a žákem. Jenže Silenius měl blízko k basileovi, což z něj činilo vlivnou osobu. Vládce Hyperboreje jej dokonce jmenoval do funkce nejvyššího vicesoudce, i když se s tímto čestným titulem nepojila žádná zodpovědnost. Tím, že stočil hovor na politické téma, porušoval obvyklý rámeček jejich diskuzí.

„Po pěti letech, která jste strávil jako uředník ministra,“ začal, „víte, že věci postupují rychle. Členové Rady již o Palatově smrti vědí a všichni se snaží dosadit na uprázdněné místo ministra pro vyrovnání svoje pěšáky. Projednou se hodlám tohoto honu zúčastnit, promiňte mi ten výraz. Víte, nikdy jsem nepotkal tak inteligentního devatenáctiletého

mladíka, jako jste vy, a to říkám, aniž bych bral v úvahu váš skromný původ. Navíc vás vzdělal sám Palates, což vám poskytuje znatelnou výhodu před případnými soupeři. Proto vám chci pomoci k...“

Silenius se odmlčel, mrkl a vítězoslavně dokončil:

„...k místu ministra pro vyrovnání!“

Lastyanax mezitím pochopil, kam tím jeho spoluřečník míří, ale ani tak nemohl jeho slovům dost dobře uvěřit. Palates právě zemřel. On sám měl na sobě ještě učednickou tuniku. Dobře, dokázal si představit, že jednoho dne usedne do ministerského křesla, ale ne tak mladý, a určitě ne v tento den.

„Nemyslel jsem si, že budu muset ve váš prospěch zasáhnout tak brzy,“ pokračoval Silenius, aniž mu dal čas na rozmyšlenou. „Bylo by pro vás vhodnější, kdybyste měl trochu víc zkušeností... Ale pro dané místo nevidím nikoho povolanejšího. Funkce ministra pro vyrovnání vyžaduje znalost života na nižších úrovních... Naneštěstí ji téměř všichni naši kouzelníci postrádají. Mohl byste tu funkci znovu rozhybat, Lastyanaxi.“

Kouzlopisec dokončil větu s dobrácky nakloněnou hlavou. Lastyanax několik okamžiků mlčel a přemýšlel nad odpovědí, zatímco mu Sileniovy zorničky zkoumavě přeskakovaly od pravého oka k levému. Neměl chuť bavit se o nástupnictví po svém mentorovi necelé dvě hodiny poté, co objevil jeho mrtvé tělo. Byl si však vědom, že taková příležitost se v životě někoho, jako byl on, původem z první úrovně, nenaskytne dvakrát. Stát se ministrem, ocitnout se ve středu městského dění, o tom snil už celé roky.

„Jsem polichocen,“ řekl konečně. „Bylo by mi ctí... (zavadil pohledem o sochu kouzelníka se světelnou koulí) ... převzít pochodeň po mém mentorovi. Ale zdá se mi, že podporou mé kandidatury hodně riskujete, pane profesore.“

Zdvořilý způsob, jak se ho zeptat, co od něho na oplátku za jeho podporu bude chtít. Kouzlopiscův návrh se mohl zdát nezištný, ale Lastyanax nebyl naivní. Silenius nárazku ihned pochopil.

„Rád pomáhám mladým a slibným, kteří neměli to štěstí a nenarodili se v rodině kouzelníků. Ale bylo by ode mě pokrytecké tvrdit, že to je moje jediná motivace,“ dodal klidným hlasem. „Ne, abych byl stručný, znepokojuje mě eparchův nedostatek soudnosti a jeho vliv na basilea. Cítil bych se jistější, kdyby se rokování Rady účastnil někdo spolehlivý a rozumný, kdo se na věc bude dívat neotřelým pohledem. Přirozeně by mě zajímalo, o čem ta rokování v obecné rovině jsou... Ale samozřejmě se nejedná o vměšování do záležitostí Rady: ta si musí zachovat svoji nezávislost.“

Lastyanax úlevně pokýval hlavou. To, že vztahy mezi Sileniem a eparchem jsou napjaté, nebylo pro nikoho tajemstvím. Silenius hledal šípy, kterými by svého starého protivníka zasáhl; nuže, Lastyanax mu beze všeho nějaké najde, tím spíš, když ani on sám eparcha v srdci nenosil. Byla to mírná cena za to, že bude zasedat v Radě ministrů.

„Moje šance na přijetí do Rady jsou velmi slabé,“ namítl. „Právě jsem obdržel diplom, znám málo vlivných kouzelníků, takže budu potřebovat většinu hlasů kolegia mentorů a k tomu basileův souhlas.“

„Podpora se vždycky najde, když člověk ví, kde hledat,“ odpověděl poklidně kouzlopisec. „Již můžete počítat s hlasem inženýra dómu a hlavního architekta, jsou to dobří přátelé, pošlu jim hydrotelegraf...“

Zatímco vyjmenovával své známosti, chodbou přiléhající k patiu prošel spěšně jakýsi muž. Lastyanax poznal eparcha, jenž svůj malý vzrůst vyvažoval věčně zpitvořeným výrazem

plným nespokojenosti. Neměl nikdy příležitost s ním promluvit, neboť eparchos byl příliš zaměstnán svými povinnostmi — byl předsedou Rady a správcem města —, než aby si všiml obyčejného učedníka. Zatímco Silenius dál vedl svou, Lastyanax zaslechl, jak eparchos mručí:

„Ten idiot Palates... Takhle si zemřít, bez varování... Jako bych už tak neměl dost práce...“

Silenius si všiml, že ho Lastyanax neposlouchá, a obrátil se překvapeně k eparchovi.

„Dobrý den, Mezencie!“ vykřikl. „Jak se daří rodině? Syn je připraven na Přidělování?“

„Na tvoje pošetilé řečičky nemám čas, Silenie. Bouří se mi klany, v páté úrovni se zhroutil kanál, doráží na mě karavanský cech... A teď ještě nahradit ministra!“

Lastyanax cítil, jak se vedle něho Silenius zatetelil radostí.

„No právě, Mezencie,“ řekl kouzlopisec rozverně, „měl bych pro tebe návrh na náhradu.“

Vstal, na svou objemnou postavu překvapivě hbitě, a běžel k eparchovi. Lastyanax mu šel v patách. Předseda Rady před nimi netrpělivě podupával nohou.

„A kdo má být ten kandidát, kvůli kterému plýtváš mým časem?“

„Tehleten,“ odpověděl Silenius a postrčil Lastyanaxe dopředu.

Eparchos vyprskl smíchy.

„Učedník! Tomu říkám smysl pro humor, Silenie!“

„Myslím to naprosto vážně. Lastyanax je více než kompetentní, pokud jde o rovnost úrovní, neboť posledních pět let spravoval veškerou dokumentaci svého mentora. Učedníkem už hodinu není, od chvíle, kdy mu profesori a já osobně udělili za obhajobu známku jedenáct ze dvanácti.“

„Ha!“ vykřikl Mezencius. „Jedenáct z dvanácti. Už to není, co to bývalo, řeklo by se. Za mých časů se téměř nikdy neudělila devítka. S každou vteřinou ztrácíš v mých očích důvěryhodnost, Silenie.“

Kouzlopisec pokrčil rameny a usmál se.

„Vsadím se, že nenajdeš nikoho, kdo se v dokumentaci vyzná líp. No tak, zeptej se ho.“

Eparchos posměšně odfrkl a obrátil se k Lastyanaxovi. Stejně jako Silenius zaváhal mezi jeho pravým a levým okem. Lastyanax byl na tuto reakci zvyklý: jeho zorničky neměly stejný odstín hnědé.

„Kolik karavan má přístup do karavanseráje?“ zeptal se eparchos, když se nakonec rozhodl pro pravé oko.

„To je podlost, Mezencie, tahle otázka nijak nesouvisí s křeslem ministra pro vyrovnání!“

„Čtyři sta šedesát,“ odpověděl Lastyanax.

Eparchos se usmál, udělal několik kroků a opovržlivě se rozhlížel, jako kdyby chtěl svou nadřazeností přivolat pozornost.

„Špatně, čtyři sta šedesát dva. Měl byste si zopakovat přednášky, mladíku.“

„Před dekádou jich ještě bylo čtyři sta šedesát dva,“ odpověděl Lastyanax neochvějně, „ale na dvě karavany zaútočili u Themiscyry. Čerstvá zpráva z dnešního rána. To jste nevěděli?“ zeptal se a nevinně zamrkal.

Eparchos sevřel rty, aby zakryl nespokojenost, zatímco na něj Silenius upíral jiskřivý pohled. Hlouček zvědavců kolem nich se mezitím rozešel. Palatovu smrt už nepřipomínalo nic kromě pošlapaných květin, které poničili sluhové, když přišli pro tělo. Lastyanax se zastyděl za to, že předváděl cvičenou opičku, aby v Radě zaujal místo po svém mentorovi.

„Nu dobrá, člověk by řekl, že se ti podařilo vyhrabat možného kandidáta na křeslo ministra pro vyrovnání,“ řekl eparchos Sileniovi. „Vlastně ale,“ dodal, jako by ho osvítilo, „je to velká škoda, jeho kandidaturu nebude možné přijmout, i když se ti podaří přesvědčit Kolegium, aby pro něj hlasovalo.“

Silenius se zamračil.

„A pročpak?“

„Protože nemá učedníka,“ odsekl eparchos a vítězoslavně se ušklíbl. „A ty víš stejně dobře jako já, že kandidáti na post ministra musejí být mentory.“

Kouzlopisec se rozesmál, až se mu břicho otřásalo.

„Mezencie, máš tak plnou hlavu těch svých historek o klanech a kanálech, že jsi zapomněl, že Přidělování učňů se bude konat za devět dní. Ostatně, účastní se ho i tvůj syn.“

Eparchos argument smetl pokrčením ramen.

„Nebudu čekat devět dní, abych basileovi navrhl kandidáta. Mám Radu, kterou musím řídit.“

„No právě, příští Rada se koná nazítří po Přidělování, za deset dní,“ opáčil Silenius s úsměvem. „Lastyanax má spoustu času, aby si učedníka našel. A basileus se rád uvolí a několik dní počká, aby můj návrh zvážil.“

Rozčilený eparchos byl už už na odchodu, pak se vrátil k Lastyanaxovi a vmáčkl mu prst do hrudi.

„Byla by od vás chyba nechat se zatáhnout do politických čachrů vašeho bývalého profesora, mladíku! Spálíte si prsty. Budou vám vyčítat sebemenší pochybení. Žádný ministr nebude vašim zásahům v Radě přikládat důvěru. Aby bylo jasno: jako první vám klacky pod nohy budu házet já. Vaše směšné ambice vás budou stát pěkně draho.“

Po těch slovech odešel rychlým krokem, byť měl krátké nohy. Lastyanax rozrušeně sledoval, jak se vzdaluje, a v duchu

se ptal, jestli nedělá velkou chybu. Slíbil si, že o tom promluví s Palatem, než si uvědomil, že už to není možné. Silenius vedle něho spokojeně vzdychl a narovnal svůj obrovský břich.

„Aaach, nic mě nepotěší víc, než když ho vytočím. Příliš si nevěšmejte toho, co říká, je to žárlivec. Musel čekat na čtyřcítku, aby se dostal do Rady, a vám je devatenáct! Na druhou stranu, v jedné věci má pravdu: budete potřebovat silné nervy, abyste zvládl odpovědnost na novém místě. Rada je nevyčerpitelným zdrojem nepříjemností. Proto jsem se ministerskému postu vždycky zdaleka vyhýbal... A vůbec, brzy z vás bude mentor, milý Lastyanaxi. Jaký by měl podle vašich představ být váš ideální učedník?“

Lastyanax si přešel zamyšleně prstem po hrbolatém můstku na nose, který mu zbyl jako vzpomínka na jeho vlastní Přidělování ze dne, kdy se poprvé setkal s Palatem. Pokaždé, když myslel na svoji budoucnost kouzelníka, představoval si, jak sám stoupá po stupních v politice. Nikdy ho nenapadlo, že bude muset snášet nějakého učedníka.

„Brilantní,“ odpověděl.

— Arka —

„Jestli se přes tu zatracenou bránu hned nedostanem, můj žaludek se zdekuje a odletí si do Hyperboreje sám.“

Trpaslík odpověděl Arce hlubokým, nespokojeným povzdechem. Před nimi se napříč zasněženou plání bičovanou větrem klikatila nekonečná řada příchozích. V dáli se tyčila Hyperborea, jejíž kupole se zvedala ze sněhu jako obrovská pozlacená bublina. Kdyby Arka nebyla vyhladovělá, mohla by se na město dívat celé hodiny. Za průhledným povrchem, v němž se odrážely mraky, se vypínalo ohromné množství

kulatých věží, jedny vyšší než druhé, a v některých místech se téměř dotýkaly vnitřní stěny kupole. Zelená, modrá, okrová, růžová: ty barevné orgie vypadaly uprostřed šedivých odstínů planiny, nebe a hor neskutečně.

Od chvíle, kdy se na hadovu radu dostala pryč z ledovce, šla Arka jeden den pěšky přes planinu, aniž z města spustila oči, jako motýl přitahovaný světlem. Hyperborea. Město kouzelníků, teplé jako věčné léto a tak bohaté, že v něm prý ulice dláždili zlatem. Arka nevěděla, co je pravdy na zlatém dláždění, ale už z dálky viděla obyvatele Hyperboreje, jak se beze spěchu věnují svým činnostem, zatímco jí při čekání v chladu mrzly uši. Pohybovali se na jakýchsi akvaduktech z bílého kamene, které spojovaly věže mezi sebou, byli malincí jako mravenci na větvi a jejich postavy se na zakřivené kupoli prodlužovaly.

Všichni, kdo do města přicházeli, museli projít monumentální bronzovou branou uprostřed hradeb. Byla vsazená do opevnění ze smaltované modrých cihel a představovala jedno ze čtyř vstupních míst. Nahoře na překladu se v kruhu navzájem propletených kroužků a čtverců vzpínal nad vyobrazeným štítem gryf. „Pečeť,“ pomyslela si Arka.

Kupole, jež spočívala na hradbách jako útlá křišťálová koule, klamala svým křehkým vzhledem: Arka nyní viděla deset stop silnou stěnu z adamantia, průhledné horniny, ze které byla kupole zhotovena. Díky této mohutné stavbě nezažila Hyperborea od svého založení cizí vpád. Město bylo příliš dobře chráněné, příliš daleko na severu a přeplněné kouzly, takže jednoduše nemělo nepřátele, kteří by byli tak mocní, že by se s ním pustili do křížku.

A to se jí velmi hodilo. Už více než rok Arkou z jedné země do druhé smýkaly konflikty, které ji připravily o domov a dvě

drahé bytosti. O svou mentorku přišla při požáru v Arkádii a potom o kamarádku během lidových nepokojů v Napoce. Nesnila o ničem jiném než dostat se do města, které bylo války ušetřeno.

Arka se postavila na špičky, aby se podívala, proč strážím trvá kontrola nově příchozích tak dlouho. Jenže řada lidí, kteří čekali před ní — byli to hlavně lidé z hor —, jí bránila ve výhledu. Kousek opodál se před místem, kde se vybírala potravinová daň, táhla dlouhá řada karavan. Ve sněhu leželi pižmoni s nákladem na zádech a přežvykovali. Hyperborea neměla přístup k moři, a tak zásoby doplňovaly karavany putující z nesčetných kolonií, které městu patřily. Kromě potravin město denně spotřebovalo obrovské množství dřeva, kovů a hornin, které přetvářelo ve zbraně, nářadí a výrobky prodávané do všech koutů světa. Už po staletí zářilo nad sousedními městy jako říše obchodu a kultury.

Po hodině čekání, která jí připadala jako celá věčnost, se Arka ocitla před celnicí, kamenným domkem přilepeným k jedné z věží. Uvnitř se celnice ptala jakési horalky, která u sebe měla dvě vyhublé děti. O několik minut později vyšla matka v slzách ven i s dětmi, které se jí držely za kabát. Arka slyšela, jak celnice jednomu ze strážných říká:

„Furt si budou myslet, že mě těma svýma děckama obměkčí. Já dobře vím, že by si ve městě jako první věc udělala další děcko, které by nemohla uživit. Nemáš hypery, tak hybaj. Další!“

Arka se zachvěla a vešla do celnice. Trpaslík zůstal u vchodu. Co to byl ten „hyper“? Hyperborejská měna? Neměla čím platit.

Úřednice seděla za pracovním stolem a právě cosi dopisovala do formuláře. Pod prořídlymi šedinami jí prosvítala

růžová kůže a zpod kožešinového límce jí přetékala dvojitá brada. Baculatými prsty opatrně přitiskla razítko ve tvaru gryfa — to byl městský znak —, papír přeložila, přejela po něm nehtem a položila ho na vysokou hromadu papírů po své pravici. Vzadu stáli v odstupu dva členové stráže opření o zbraně, velké, zlověstně vypadající železné hole. S výrazem neskonale nudy sledovali svoji kolegyni, která kontrolovala, jestli má formuláře na sobě správně seřazené, a jako těžítka na ně položila krabičku s mincemi. Konečně zvedla celnice oči k Arce. Pohledem stoupala po jejím opelichaném kožichu a zastavila se na blondatých rozčuchaných vlasech. Když shledala, že jsou už celé měsíce nemyté, svrážtila obočí.

„Proč chcete do Hyperboreje?“ zaútočila bez okolků a vytáhla na stůl čistý list papíru.

Arka měla dostatek času se na tuto otázku připravit. Přesvědčená o právoplatnosti své odpovědi ze sebe jedním dechem vysoukala:

„Chci do Hyperboreje, protože je to jediné město, kde jsou ještě povolena kouzla, a ráda bych žila s tím, že budu mít volnost používat svoje schopnosti, ne jako v Napoce, kde jsem...“

„Takže vy pocházíte z Napoky?“ přerušila ji celnice.

„Ano,“ zalhala Arka.

„Ale po tamním přízvuku u vás ani stopa.“

Arka byla zaskočená, nevěděla, co odpovědět. Mluvila hyperborejsky, protože Amazonky mluvily hyperborejsky. Její lidé ale žili tisíce mil daleko a s městem kouzel neudržovali žádné styky, přinejmenším pokud věděla. Válečnice neměly dobrou pověst, proto Arka zamlčovala, že mezi nimi vyrůstala. Chycená do vlastní lži se snažila spěšně vymyslet nějaké vysvětlení.

„Můj otec je Hyperborejec, to on mě naučil vaši řeč. Přišla jsem taky proto, abych ho našla.“

To byla lež jen napůl. Její otec byl opravdu Hyperborejec, ale nikdy ho neviděla — matku opustil před tím, než se narodila. Měla však v úmyslu ho najít.

Celnice pokývla obezřetně hlavou a cosi si poznamenala na papír.

„Zmínila jste kouzla,“ pokračovala. „Jak byste ohodnotila svoji úroveň?“

„Och, umím takové dost jednoduché věci,“ řekla Arka opatrně. „Zapalovat oheň, zvedat předměty, takovýchle kousky, no...“

Celnice si opět udělala několik poznámek.

„Jak si hodláte v Hyperboreji vydělávat na živobytí?“

Také na tuto otázku měla Arka připravenou odpověď.

„V Napoce jsem na ulici prodávala koláče, tady budu dělat něco podobného.“

Popravdě řečeno za svůj život neupekla jediný koláč a neměla nejmenší představu o tom, jak si bude vydělávat zlaťáky, ale lež to byla účinná. Celnice pokývala hlavou a připsala na papír další řádek.

„Položím vám několik otázek, na které odpovíte buď ano, nebo ne. Máte v úmyslu podílet se v Hyperboreji na organizovaném zločinu?“

Zmatená Arka se v duchu ptala, k čemu je ta otázka dobrá.

„Ne.“

„Hodláte ohrožovat zcizením majetek jiných lidí nebo nezákonně vnikat do obydlí fyzických osob?“ zeptala se celnice, když na papíru zaškrtila jedno políčko.

„Ne.“

„Máte v úmyslu otrávit vodu ve městě nebo poškodit některou z věží?“

„Ne.“

„Hodláte v budoucnu spáchat atentát na vysoké hodnosti, basileem počínaje?“

„Ne.“

„Jste Amazonka?“

Arku otázka vyvedla z míry a neodpověděla ihned. Znepokojeně si uvědomila, že tato otázka se nacházela ve stejné rovině jako ty ostatní, jako kdyby příslušnost k Amazonkám představovala dostatečný motiv k zamítnutí. Celnice zvedla oči od formuláře.

„Čistě procedurální otázka. Odpovězte.“

„Ne, nejsem Amazonka,“ řekla Arka — a byla to pravda.

„Vaše jméno a věk,“ zeptala se celnice, když ve formuláři zaškrtnula poslední políčko.

„Arka, třináct let,“ řekla okamžitě.

„Arka, třináct let, blond vlasy, šedohnědé oči,“ shrnula celnice a poznamenala si to. „Dost málo na to, aby člověk cestoval sám,“ dodala, aniž zvedla nos od dokumentu.

Arka nevěděla, co odpovědět. Ráda by měla společnost, ale okolnosti jí nedaly na výběr. Celnice na ní spočinula podezřívavým pohledem a chvíli ji zkoumala.

„No ale dejme tomu,“ řekla a papír zase položila. „Váš formulář je vyplněný. Vstup do města vás přijde na jeden hyper, jak jste si jistě přečetla na cedulce nade dveřmi. Prostředky k zaplacení samozřejmě máte, že?“

Arka cítila, jak jí tuhnou svaly v obličeji. Celnice určitě od začátku tušila, že zlato nemá. Pobavila se tím, že jí položila předepsané otázky a zažehla v ní naději na vstup do města. Arka se poškrábala rozpačitě na hlavě a zamumlala:

„No, právěže jsem se chtěla zeptat, jestli... Řekněme, že mám takovou malou nepříjemnost...“

Vtom se za ní rozlehl třesk. To byl Trpaslík, který prchal pryč a vyhazoval nohama, aby ze sebe setřásl hromadu sněhu, která na něho spadla ze střechy celnice. Lidé venku při pohledu na ten výjev řičeli smíchy. Celnice káravě mlaskla.

„Tak jaké máte nepřijemnosti?“ zeptala se netrpělivě.

Arka vytáhla z kapsy tři trojúhelníkové mince, zlatou, stříbrnou a měděnou, a ukázala je celnici.

„Zdejší měnu ještě dobře neznám, takže si nejsem jistá, co je to ten hyper. Je to ono?“ zeptala se nevinně a natáhla ruku s velkým zlaťákem, na kterém byla vyražená basileova podobizna.

Celnice minci nedůvěřivě vzala a položila ji na malou váhu, aby ověřila její pravost.

„Ano,“ připustila a uložila hyper do krabičky. „Ten stříbrňák, to je borion, a měďáku se říká chalk. Jeden hyper má hodnotu třiceti šesti borionů a jeden borion dvanácti chalků.“

Přidala na papír městské razítko, přeložila jej, přejela nehtem po záhybu a uložila lejstro na hromadu k ostatním, pod krabičku.

„Nyní jste úředně přijata do města. Ode dneška, a to po dobu jednoho roku, se v případě prohřešku proti zákonu vystavujete nebezpečí, že budete bez dalšího procesu vyhoštěna. Souzena budete moci být jen pro zločin, který se trestá smrtí. Jasně?“

„Ano,“ řekla Arka.

Těšila se jen na jedno: dostat se co nejrychleji do Hyperboje a konečně si splnit svoje sny o něčem dobrém a teplém na zub. Vložila si obě zbývající mince do kapsy a vyšla z celního domku. Lidé venku se stále smáli. Arka na Trpaslíka zavolala. Kůň zvedl ohon a ve vši důstojnosti okamžitě přiklusal drobným krokem.

„Promiň, staříku,“ vzdychla Arka a poplácala ho po boku.

To ona mu na zadek shodila tu hromádku sněhu. Zatímco zvíře odlákalo pozornost celnice a stráží, všechny tři mince putovaly vzduchem z krabičky jí zpátky do kapsy, aniž si toho kdokoli všiml.

Bylo něco opojného na tom, vstupovat do města na jeho vlastní náklady, pomyslela si, když pod bdělým pohledem stráží procházela vítězným krokem obrovskou bronzovou branou.

A aby všemu nasadila korunu, měla nyní dost zlata na to, aby si koupila něco k jídlu.

2

Vítejte v Hyperboreji

— Arka —

Zatímco přecházela přes rozlehlou travnatou plochu, která oddělovala hradby od prvních věží, pocítila na sobě Arka těžké, vlhké teplo. V Hyperboreji nefoukal vítr a vzduch jako by se nehýbal. Arka, zachumlaná do kožešin, měla pocit, že působí jako pěst na oko, stejně jako pižmoni, které lidé z karavan vypustili na okolní louku. Sundala si rukavice a kabát s kapucí a zůstala jen v tričku, kalhotách ze sobí kůže a botách s kožešinou.

S kabátem pod paží dorazila na kraj města a s nosem ve vzduchu začala procházet po ulicích. Zdály se hyperborejské věže zdáły vysoké a útlé jako stonky rákosí, ale jakmile se člověk ocitl přímo pod nimi, vypadaly jinak. Tyčily se do výše jako masivní obři vytesaní do kamene, v němž tu a tam prosvítalo lichoběžníkové okno, a jednu s druhou spojovaly visuté vodovody a prádlní šňůry. Na pestrobarevných stěnách geometrických tvarů kvetly v řadě nad sebou zahrady plné léčivých bylin. Ve druhém patře slyšela Arka bručet jakousi ženu, která se vykláněla z okna:

„Ech, ty zatracení ptáci, zase mi vyklovali ločidla, budu je muset znovu vysadit.“

V téže chvíli prolétla mezi věžemi pod spleť líán, po kterých stékala voda ze zavěšeného vodovodu, letka holubů. Žena se na ně zle zadívala a pak z okna vylila nočník, jehož obsah dopadl s hlasitým žbluňknutím do vodní strouhy pod ní. Výjev vrátil Arku zpátky do reality: svraštila nos a zavětřila v okolních ulicích, uzavřených, temných a plných much. Pohádka o Hyperboreji a jejích ulicích dlážděných zlatem se zhroutila. Vnitřek města ponořený do stínů věží byl plný špíny: na rozích se vršily hromady odpadků a do kanálů vtékaly potůčky nahnědlé vody. Nějací kluci sbírali velké růžové houby, které rostly na skládce. Někde si museli obyvatelé vyhrabat v odpadu díru, aby se dostali ke dveřím.

U prvního pouličního prodavače, na něhož po cestě narazila, koupila Arka ječmen a zeleninový chléb. Zbývalo jí už jen deset chalků. Posadila se na kraj kanálu a pustila se lačně do jídla, zatímco Trpaslík polykal svůj příděl ječmene. Když zhltnula poslední sousto, olízla si prsty a s úlevným vzdychnutím se natáhla na zem. Po čtyřech dnech půstu se ještě nikdy necítila tak vděčně za plný žaludek.

Začali kolem ní bzučet komáři. Vleže na zádech dlouze pozorovala vrcholky věží zalitých světlem a třpytivý blyskot dómu za nimi. Ze silnice vystupovaly líány tlusté jako kmeny stromů a zdvíhaly se až nahoru na věže. Kolik poschodí měly? Takových třicet, čtyřicet? V horní části mizely za oblené stěny pod mnohobarevnými malbami. Každou římsu, každý basreliéf, každý sloupek zdobily barevné geometrické motivy. V dolních patrech však kámen zůstal v přirozeném stavu, nepracovaný, a pokud nebyl zrovna pokrytý plísní, byl začazený výpary, které unikaly z krámů. V horních patrech očividně bydleli movití obyvatelé. Voda, kterou nahoru přiváděli za pomoci důmyslného systému pump, přitékala

čistá a průzračná a stékala zavěšenými vodovody dolů, kde končila smrdutá, nazelenalá a plná komářích larv. Arka se zvedla na loktech. Kanálem proplouvala nafouklá mrtvola kuřete. Protékal před ní odpad z celého města.

Vtom jejím zorným polem proplula obrovská, tři stopy tlustá želva naložená sudy. Za její starý hrbolatý, zelenohnědý šupinatý krunyř se jí zachytával mech. Vpředu seděl muž a řídil zvíře opratěmi, které měla želva přivázané k hlavě. Arka užasle hleděla na podivné plavidlo, které proplulo kolem ní a pomalu se vzdalovalo.

Následovaly další želvy. Každá různě velká, jedna měla krásnější krunyř, jiná zase méně, a všechny pokojně a klidně pluly kanálem s nákladem potravin i lidí.

„Jedno překvapení za druhým,“ řekla Arka Trpaslíkovi, který s velkým zájmem pozoroval hyperborejská říční plavidla.

Dala si slib, že si vyzkouší, jaké to je řídit takovou želvu, jen co bude mít dost peněz na to, aby si nějakou půjčila. Mezitím si bude muset nějaké peníze vydělat. A najít svého otce, pokud byl ještě naživu. A konečně pokročit v kouzlení.

Otupělá z horka a plného břicha vstala a zívla. Když se vydala znovu na cestu i s Trpaslíkem v patách, uvědomila si, že všechny ty tři cíle může spojit v jeden. O svém otci toho moc nevěděla, jen to, že předtím žil v Napoce a že v Hyperboreji dělá kouzelníka. Až ho najde, bude ji moct naučit kouzlům a želvu jí zaplatit. Dokonalé.

Arka byla příliš hrdá na svůj plán, než aby připustila, že má jisté chyby, počínaje tím, že nebylo jisté, jak ji otec přijme, pokud ho najde.

Kroky ji přivedly k místu, kde se kanály plné želv křížily a do jehož středu dopadala žlutavá kaskáda. Vodopád začínal

o dvacet kroků výš, kam vedl zavěšený vodovod, jenž končil mezi dvěma věžemi jako nějaká nedokončená konstrukce. Na jeho okraji se nacházelo cosi jako velký kladkostroj. Z kladek visela tlustá naolejovaná lana, do kterých byla zavěšená síť ponořená ve vodě.

Jedna z želv vlezla pod vedením svého řidiče do zatížené sítě. Strojníci obsluhující kladkostroj uvedli kladky do pohybu, lana se napjala a zvíře se s velkým stříkáním a šploucháním vzneslo do vzduchu. Kladkostroj navíjel lana sám od sebe, jakoby pomocí kouzla — což byl jistě ten případ. Ohromená Arka sledovala, jak obrovská želva stoupá podél kaskády do vzduchu a mává ploutvemi do prázdna. Když zvíře doputovalo nahoru, kladkostroj se otočil a zvíře se ocitlo v kanálu zavěšeném ve vzduchu, mimo dohled. Chvíli nato se síť znovu objevila s další želvou uvnitř.

Arka seděla na kraji vody a pozorovala, jak stroj vynáší a snáší břichaté plazy, zatímco Trpaslík spásal trávu mezi kameny u paty věží. Lekla se, když před ní jeden řidič svoje zvíře zastavil. Želva měla krunýř natřený na modro.

„Chcete se dostat na druhou úroveň?“

Arka pochopila, že má co dočinění s kočím.

„Co to je ta druhá úroveň?“

Kočí ukázal na kanál zavěšený ve vzduchu.

„To je tam nahoře. A nad ní je třetí úroveň, čtvrtá úroveň...“

„Hledám jednoho kouzelníka,“ řekla Arka. „Ti bydlí kde?“

„Kouzelníci? Ti všichni žijou nahoře v sedmé úrovni.“

Arka zvedla nos k vrcholku věží, které se tyčily dvě stě kroků nad ní. Takže její otec se nachází tam nahoře. Levitace jí umožňovala dostat se jen tři nebo čtyři kroky nad zem a na vzlet vzhůru s pomocí křídlonáramku neměla dostatečný výcvik, i kdyby chtěla využít mezipater. Prsty si

v kapce pohrávala s mincemi. Možná si bude moct zaplatit cestu na želvě, když prodala kožešiny.

„Kolik si berete za cestu do sedmé úrovně?“

„Mýtné za výtah stojí pokaždé tolik hyperů, jako udává číslice úrovně, ke které směřuje, takže bude potřeba počítat dva plus tři plus čtyři plus pět plus šest plus sedm... dvacet sedm hyperů, no.“

Arka jen nasucho polkla.

„Co? Co je tohle za město? Doupě podvodníků?“

„A k tomu dva boriony cestovného.“

„To je zlodějina!“

Kočí se usmál.

„Tohle je Hyperborea, ne nějaká horská víska. Za každou úroveň se platí mýtné, tak to prostě je.“

Arka se zamračila a s rukama v kapsách se dívala na kanál, ve kterém plavaly odporné odpadky. Už ji nepřekvapovalo, v jak zuboženém stavu se okolí nacházelo: ti nejbohatší si mohli dovolit žít nahoře na věžích.

„A jak si člověk vydělá nějaký ten hyper?“

— Lastyanax —

Lastyanax ztěžka usedl na samonosnou židli. Právě podesáté prohledal studovnu svého bývalého mentora. Neskutečný brajgl. Za svého života Palates neplatil za pořádkumilovného maniaka a služebnictvu vstup do studovny zakazoval. Popravdě řečeno, kromě Lastyanaxe nedostal nikdo nikdy svolení tam vstoupit.

Roztržitým zrakem přelétl po světlé místnosti zdobené nástěnnými malbami a vybavené starobylými truhlami plnými dokumentů. Předchozí den v kolumbáriu ho překvapilo, jak

skromná byla účast na Palatově pohřbu: několik vzdálených členů příbuzenstva, služebnictvo a ministři, kteří proti své vůli přišli vzdát kolegovi čest. Když si Lastyanax vyslechl obvyklé banální řeči o velikosti zesnulého, z nekropole se vytratil. Někteří ministři, obzvláště eparchos, na něho během celého obřadu vrhali nevraživé pohledy, jako kdyby je jeho kandidatura na ministerské křeslo urážela.

Lastyanax se zahleděl na hromady dokumentů, které bude muset roztržít. Někde mezi těmi papíry se možná nacházelo vysvětlení Palatovy smrti. Před kouzlopisem předstíral, že věří hypotéze o srdečním záchvatu, a možná právě to byla skutečná příčina smrti, ale přesto se nemohl ubránit myšlence, že se mohlo jednat i o vraždu. Vzpomněl si na poznámku, kterou v Magisteriu jeden zvěděvec Palatovu smrt komentoval: „Slyšel jsem jednoho sluhu říkat, že se mu to pití vymklo z ruky...“ Že by jed?

Na hromadě pergamenů před ním stála keramická slepice a drze si ho prohlížela. Normálně by Lastyanax něco tak škaradého vyhodil, ale nostalgie ho zastavila — byl to poslední předmět z poslední Palatovy sbírky. Vzal sošku a roztržitě ji otáčel v rukách.

Najednou uslyšel, jako by někdo něco rozbil, a leknutím poskočil. Slepice mu z rukou vyklouzla na zem. Lastyanax vztekle vyskočil ze židle a otevřel dveře od studovny. Jeho dva sluhové, Aous a Metaneira, se snažili zbavit chodbu jedné sbírky, která v ní obzvláště překážela: asi desatero kameninových kamen dovezených z Napoky, která byla v Hyperbořeji k ničemu, neboť díky kupoli bylo zbytečné zde vytápět. Jedna z kamen se roztržila o podlahu. Sluhové si navzájem nadávali a Lastyanaxe si vůbec nevšimli. Ten si povzdychl a dveře opět zavřel.